

Bernadette “Goede buren”

Bernadette heeft lang in Brussel gewoond. 13 jaar geleden is ze naar de Draaibankstraat verhuisd. Dat was toen niet gemakkelijk voor haar. Bernadette kende hier nog geen mensen en omdat het in het midden van de winter was toen ze verhuisde, zag ze geen mensen op straat. Die periode voelde ze zich verdrietig en eenzaam. Ze kwam bijna niet buiten en leerde niemand kennen.

Tot Bernadette op een dag een bordje zag hangen aan De Smis, dat was het dienstencentrum op de Leuvensesteenweg. Op dat bordje stond ‘Pedicure’. Bernadette ging naar binnen, liet haar voeten verzorgen én leerde mensen kennen! In De Smis waren er verschillende activiteiten, zoals turnen en Franse les. Bernadette deed daar graag aan mee. Na een tijdje begon ze ook mee te helpen in De

Smis, als er bijvoorbeeld iemand van het personeel ziek was, dan gaf Bernadette mee eten aan de mensen. Dankzij deze plek heeft Bernadette mensen leren kennen en is ze het gewoon geworden in Mechelen.

Ondertussen voelt Bernadette zich goed in de wijk. Ze kent veel

mensen in de wijk waar ze verschillende activiteiten mee doet. Als het mooi weer is, spelen ze met verschillende burens petanque in het Hofke, onder de grote boom. Als het regent of koud is, dan spelen ze darts of bingo in de wijkzaal. Bernadette vindt het belangrijk om niet alleen mee te spelen, maar ook om te helpen. Zij geeft dan drankjes en soep aan de

mensen. Of ze zorgt voor de afwas en om de zaal terug op orde te houden.

Goede burens zijn belangrijk, niet alleen om samen leuke dingen te doen, maar ook om op elkaar te rekenen als er iets gebeurt. Zo was er een aantal jaar geleden 's avonds laat een brand uitgebroken bij de burens van Bernadette. Die mensen waren alles kwijt geraakt in die brand. Maar veel burens hebben dan samen geld ingezameld om de mensen van dat huis te helpen. Achteraf hebben die dan een feest gegeven om de burens daarvoor te bedanken.

[Lees hier een nieuwsartikel over de brand](#)

Chris en Frans

“Werk en handel in het Arsenaal”

Chris en Frans weten veel over de geschiedenis van de wijk.

De wijk Arsenaal is gebouwd voor de arbeiders van de werkplaats van de treinen. Daar werkten vroeger veel mensen om de treinen te maken en te herstellen. Mensen hadden vroeger nog geen auto, dus ze moesten dicht bij hun werk wonen. Daarom hebben ze voor de arbeiders van de werkplaats de huizen van de Arsenaalwijk gebouwd. Alle straatnamen van de wijk hebben dan ook iets met de werkplaats te maken: Hamerstraat, Aambeeldstraat, Tenderstraat, Locomotiefstraat, ...

De mensen die in de werkplaats werkten, moesten 's morgens maar

gewoon de steenweg oversteken en ze waren op hun werk.

De kleine huisjes in de Tenderstraat, Smisstraat en in delen van de Hamerstraat, waren voor de arbeiders. Daarna hebben ze huizen gebouwd die iets groter waren, dat was voor de bedienden, bijvoorbeeld in de Locomotiefstraat.

Vroeger waren veel voordeuren in de wijk donkergroen of bordeauxrood. Dat kwam omdat dat de kleuren waren waarmee de treinen geverfd waren. Omdat de huizen houten deuren hadden, moesten die geregeld opnieuw geschilderd worden. De mensen die in het Arsenaal werkten, namen daarvoor soms wat verf van hun

werk mee naar huis. We weten niet of dat met toestemming van de werfleider was of niet...

Mensen deden vroeger op een andere manier hun boodschappen. Toen waren er nog nauwelijks supermarkten. De Carrefour, Aldi, Colruyt, dat bestond allemaal nog niet. Wat er wel was, dat waren buurtwinkeltjes. In het Arsenaal was er in elke straat een kleine winkel, gewoon op de benedenverdieping van een huis.

Daarnaast waren er in de wijk 3 bakkers, een beenhouwer en een kruidenierswinkel. Er was ook een poelier, dat is een winkel waar ze kippen, eenden en konijnen verkochten om op te eten.

In de wijk waren er ook verschillende kappers en winkels waar je stof en naaibehoeften kon kopen om zelf je kleren te maken.

Omdat de mensen vroeger nog geen auto hadden, waren er ook verschillende handelaars die tot bij de mensen thuis kwamen om hun spullen te verkopen. Zo was er een soepboer. Die kwam elke dag, dan hoorde je zijn belletje doorheen de wijk. Mensen die

niet graag soep maakten of daar geen tijd voor hadden, die konden bij hem soep kopen. Hij had altijd 2 soorten soep bij.

Bakkers kwamen ook aan huis. Ze noteerden dan je bestelling voor de volgende dag en kwamen dat dan leveren.

Er was ook een scharensleep die geregeld langskwam in de wijk. Als je scharen en messen had, die niet meer zo scherp waren, dan sleep hij die voor jou. Er kwamen ook een visboer, voddenkopers, verkopers van potten en pannen, stoelen, rieten manden... Allemaal met paard en kar.

Elke zaterdag kwam er ook een handelaar die wit zand verkocht. De mensen poetsten vroeger hun huis op zaterdag, zodat het proper zou zijn op zondag. Huizen hadden toen nog allemaal grijze, cementen vloeren. Als de mensen hun vloeren geschuurd hadden, strooiden ze er nadien wit zand over, zodat de vloer langer proper bleef. En als er een trouwfeest was, dan strooiden de mensen ook wit zand op straat. Dan wist iedereen dat het feest was.

Don Pandzou

“Opgroeien in het Arsenaal”

Don is geboren in Congo, 37 jaar geleden. Hij is een kind van de 2 Congo's: zijn moeder komt uit Congo Brazzaville, de kleine Congo, en zijn vader is van Congo Kinshasa.

Toen Don 5 jaar was, is hij met zijn ouders naar België verhuisd. Ze gingen wonen in een appartement boven de nachtwinkel op de Leuvensesteenweg en Don ging naar school in De Puzzel. Hij vertelt erg enthousiast over de school: “De Puzzel heeft veel voor mij betekend. Alles voor mij is hier gestart: ik heb hier Nederlands geleerd, ik heb hier leren sociaal zijn, met mensen praten, vrienden maken, familie

maken”. Voor Don hebben de school en de buurt hem geholpen om te worden wie hij vandaag is: “Als jullie willen begrijpen wie ik ben, dan zou ik aanraden om naar het Arsenaal te gaan”.

Don heeft in het Hofke leren fietsen. Van zijn ouders kreeg hij een klein BMX-fietsje, met zijwieltjes, om niet te vallen. Don zijn ouders konden zelf niet fietsen, zij hadden dat nooit geleerd. En ze waren zo trots op Don toen hij het kon! Hij was één van de eersten in de familie die heeft leren fietsen.

Maar op een dag, toen Don aan het fietsen was, is hij tegen een geparkeerde auto gefietst. Er was een kras in de wagon. Omdat er niemand in de buurt was, is Don verder gefietst en had het aan niemand verteld. Maar toen hij thuis was, werd er aan de deur gebeld door de politie en de eigenaar van de auto. Een oudere vrouw had gezien dat Don tegen de auto was gereden en zij had de politie gebeld. Dat was toen een erg negatieve ervaring voor Don, maar hij heeft er wel van geleerd. Don heeft geleerd om niet stiekem te zijn, maar eerlijk en open. Don vertelt dat omdat hij Islamitisch is, het voor zijn geloof ook heel belangrijk is om steeds de waarheid te zeggen én om respect te hebben voor anderen. Ondertussen is het al meer dan 30 jaar geleden dat hij tegen de auto is gefietst, maar hij is die dag nooit vergeten.

Nu hij volwassen is, heeft Don een boek geschreven en is hij bezig aan

een tweede. Toen hij hier opgroeide, had hij nooit gedacht dat hij zoiets zou kunnen. Hij leefde, net als veel andere kinderen in het Arsenaal, in een context waarin boeken schrijven geen optie leek. Niemand had ooit tegen Don gezegd: “Jij zou wel boeken kunnen schrijven”. Don vertelt dat er nog steeds maar weinig mensen zijn met een donkere huidskleur die boeken schrijven, zeker in wijken als het Arsenaal. Het was een motivatie voor hem om één van de eersten te zijn die dit deed.

In zijn boeken vertelt Don verhalen, onder andere over toen hij hier in de wijk opgroeide. Hij vindt het belangrijk dat mensen nooit vergeten dat ze zelf kind zijn geweest. Ook als ze volwassen zijn en zelf kinderen hebben, moeten ze zich altijd herinneren hoe het was toen ze kind waren en hoe ze speelden en dat ze dat gevoel nooit loslaten.

Els

“De beste buurt van Mechelen!”

Elf jaar geleden was Els op zoek naar een nieuwe plek om te wonen. Toen heeft ze heel veel geluk gehad: in de wijk Arsenaal stond een huis te koop naast haar beste vrienden. Ze is naar deze wijk verhuisd en daar heeft ze nog geen spijt van gehad: ze heeft een huisje waar haar kinderen konden opgroeien, het speelpleintje waar de kinderen kunnen spelen en goede vrienden naast haar. Els was erg gelukkig toen.

Els zou een goede reclamemaakster voor deze wijk kunnen zijn, ze vertelt er heel enthousiast over: “Ik vind het gewoon de beste buurt van Mechelen”.

Wanneer je aan Els vraagt waarom ze deze buurt zo geweldig vindt, dan geeft ze verschillende redenen. Als eerste vertelt ze over **de mensen** in de buurt: “Er wonen leuke mensen in de wijk en veel mensen kennen elkaar omdat de buurt zo klein is”. Wanneer Els 's morgens met de hond gaat wandelen, vindt ze het fijn om ‘goeiemorgen’

tegen iedereen te zeggen. Els heeft zo al een aantal vrienden gemaakt met de burenen. Gewoon, door ze tegen te komen op straat, 'hallo' te zeggen en een praatje te maken. Ook de kinderen van de wijk leren elkaar gemakkelijk kennen doordat ze samen kunnen spelen in het Hofke.

Els vindt het leuk om de kinderen van de wijk te zien opgroeien: "Toen ik hier kwam wonen, 11 jaar geleden, waren mijn kindjes klein, en dan zie je al die andere kindjes op het speelplein en die zijn nu ook allemaal groot geworden. En het is fijn om die allemaal te zien opgroeien. Dan zie ik nu kinderen van jullie leeftijd, en denk ik 'oh, die ga ik ook weer zien groot worden en veranderen'. Van spelen op de glijbaan, naar voetballen, naar rondhangen, naar het volwassen leven."

Volgens Els is er veel **gezelligheid** in de buurt: er zijn straatfeesten en ook burendag wordt gevierd.

Een andere reden waarom Els zo enthousiast is over de wijk, is omdat het **goed gelegen** is: er is vlakbij veel mooie natuur, met de Dijle en het Mechels Broek. Ook de stad, de winkels en het station zijn dichtbij. Daarom is het erg gemakkelijk en praktisch om in het Arsenaal te wonen.

Het mooiste plekje in de buurt vindt Els het kapelletje. Ze vertelt dat, wanneer het volle maan is, de maan soms precies boven het kapelletje staat. Dat lijkt dan magisch.

Els weet wel dat het geen perfecte buurt is. Er zijn ook problemen, zoals auto's die veel te hard rijden, jongeren die rondhangen en dingen doen die eigenlijk niet mogen, afval in de wijk, ... Maar toch zou Els aan iedereen aanraden om in deze buurt te komen wonen.

Jef

“Muziek in de wijk”

Jef is een muzikant. Hij maakt al muziek van toen hij nog een kind was. Op zijn zolder heeft hij een grote verzameling muziekinstrumenten, waarvan hij vele zelf heeft gemaakt. Hij is gepassioneerd door geluiden en gaat steeds op zoek naar geluiden die hem verrassen, die speciaal klinken en waar hij iets mee kan doen. Soms wordt hij geïnspireerd door een bepaalde klank. Als Jef een geluid ontdekt, zoals het geluid als je plakband van het rolletje trekt, dan wil hij dat geluid hebben. Of het geluid als je tegen een bloempot tikt. Dat geluid is een soort ‘pong’ die lang blijft klinken. Hij neemt die klank

op met een microfoon, zodat hij die kan bewerken met zijn computer. Jef heeft bijvoorbeeld de bloempotklank in zijn elektronische piano gestoken en muziek gemaakt met bloempotklanken!

Jef werkt voor een organisatie die hem naar scholen en groepen kinderen stuurt. Dan laat hij de kinderen geluiden ontdekken en samen muziek maken. Zo heeft hij al gewerkt met de kinderen van het 1^e en 2^e leerjaar van De Puzzel en ook met kinderen van J@M in het Hofke.

“Muziek is een werkwoord”, vertelt Jef. Hij bedoelt daarmee dat je muziek kan

maken, maar als je stopt met muziek te maken, dan is het weg. En je kan het wel opnemen, maar een opname is niet hetzelfde. Dat is anders dan bij een schilder of een fotograaf. Als zij een schilderij of een foto maken, dan gaat het om dat beeld. Dat is daar nog, dat is wat de schilder en de fotograaf kunnen tonen. Muziek, dat moet je echt doen, daar draait het om.

Muziek maken doet hij liefst niet alleen, maar samen met anderen. “Als je met een groep mensen muziek maakt en alle klanken komen samen, dat is gewoon echt puur geluk.” Volgens Jef creëer je verbinding met anderen als je samen muziek maakt. De muzikanten moeten luisteren naar elkaar, samenwerken.

Jef zijn droom is om in de wijk een soort muzikale installatie te maken

waar je geluiden mee kan maken en muziek op kan spelen. Zo’n installatie zou mensen samenbrengen. Als zij dan samen muziek maken, komen zij met elkaar in verbinding. Ze hebben geen woorden nodig om te communiceren, ze communiceren door samen een ritme of een melodie te maken. Zo komt er een speciale connectie, een verbinding.

Zo’n muziekinstallatie zou goed passen onder de grote treurwilg op Hanswijkdries. Die boom staat tegenover Jef zijn huis, hij kan hem zien vanuit zijn slaapkamerraam. Het is een mooie, grote boom, die veel schaduw geeft in de zomer. Voor Jef is die boom zijn ‘speciale plekje’ in de wijk.

Leo en José

“Kermis in de wijk”

José en Leo zijn allebei 78 jaar en wonen in het Arsenaal. Ze zijn samen naar school gegaan en speelden vaak samen op straat. Ondertussen komen ze wekelijks samen in het Hofke om petanque te spelen of darts in de wijkzaal. Ze denken allebei nog vaak terug aan de kermissen vroeger in de wijk.

Elke zomer, rond 15 augustus, was er een kermis, van vrijdag tot dinsdag. Er gebeurde toen vanalles!

Alle straten waren versierd met vlagjes en lichtjes. Ook hingen er overal luidsprekers, zodat er in de hele wijk muziek te horen was. Die muziek kon je zelf gaan aanvragen: voor 5 frank kon je vragen om een bepaald plaatje te draaien en dat op te dragen aan iemand die je graag had. Dan hoorde iedereen dat liedje van jou voor iemand anders.

Tijdens de kermis verkleedden de mensen zich. Tijdens ‘de serieuze wandeling’ verkleedden de mannen

zich als vrouwen en liepen dan zo rond in heel de wijk. De kinderen liepen dan ook mee in een stoet, iedereen om ter mooist verkleed. Wie het best verkleed was, kreeg een prijs. Volwassenen kregen bonnekes om iets te gaan drinken in het café. Kinderen kregen snoep.

De mensen versierden ook karretjes met bloemen en dan was het een grote optocht, de bloemenstoet.

Er waren ook altijd een aantal kermiskramen, zoals een molen en een schietkraam. Leo zijn vader vertelde vroeger veel over hoe de kermis was toen Leo nog niet geboren was. Toen was de kermis reuzegroot: op de Leuvensesteenweg stonden kramen van aan de Arsenaalwijk helemaal tot in Muizen, bijna 2 kilometer kermiskramen! Dat had Leo graag zelf nog meegemaakt.

Er waren ook allemaal verschillende spelletjes om te spelen om straat.

Tijdens de kermis werden er ook koersen georganiseerd. Voor de kinderen tot 12 jaar ging de

fietswedstrijd doorheen heel de wijk. Leo heeft deze koers eens gewonnen, niet met een speciale koersfiets, maar met zijn gewone fiets. Hij was ongelooflijk trots toen!

Voor de volwassenen was er een ook een grote wielenkoers. Ze fietsen verschillende ronden: van de wijk, naar Bonheiden, Rijmenam en dan terug langs Muizen, een paar toeren zo. In de wijk woonde Julien Stevens, die is later nog een ploegmaat van Eddy Merckx geweest. Die koerste ook mee. Er waren 7 of 8 toeren en tegen dat het de 3^e toer was, had die Stevens alle andere renners al gedubbeld. Met een kwartier voorsprong won die dat.

En op de laatste dag van de kermis, dan mochten alle kinderen in de zaal, koffiekoeken gaan eten en chocomelk drinken.

In 1990 was het de laatste keer dat de kermis georganiseerd werd. Wanneer José en Leo over de kermis vertellen, blinken hun ogen. Ze zouden het zo fijn vinden als de kermis opnieuw georganiseerd wordt. Wie weet?

Magda

“Meer groen in de wijk”

Magda woont al 36 jaar in de Aambeeldstraat. Ze vindt de Arsenaalwijk een fijne plek om te wonen omdat het een buurt is waar je veel contact hebt met de andere mensen die er wonen. De meeste mensen zeggen ‘goeiendag’ als je elkaar tegenkomt op straat. Dat komt volgens Magda omdat het een kleine buurt is, waardoor veel mensen elkaar kennen. Ze vindt het speciaal dat er zo veel verschillende nationaliteiten in een

kleine wijk allemaal goed kunnen samenwonen.

Magda heeft een goed contact met haar burens: als er een probleem is, dan helpen ze elkaar. En bij haar buurvrouw, daar kan ze altijd koekjes bestellen!

Wat Magda het meest mist in de wijk is natuur. Vroeger stonden er meer bomen en toen ze die hebben weggedaan, vond Magda dat erg jammer. Voor haar is het belangrijk dat

er veel groen is, want natuur kan je rustig maken. Aan de voorgevel van haar eigen huis heeft ze een heel grote struik groeien. En achter haar huis heeft ze een mooie stadstuin met verschillende bomen. Dat is haar lievelingsplekje in de hele wijk, daar voelt ze zich het best.

Vorig jaar startte er in de wijk een project van stad Mechelen: buurtbewoners met goede ideeën kregen geld van de stad om dat idee uit te voeren. Magda zette haar schouders onder verschillende projecten en zo heeft ze veel nieuwe mensen leren kennen, wat ze erg leuk

vindt. Bovendien ziet ze het als een goede kans om meer groen in de wijk te krijgen. Daarom is één van de projecten waar ze aan mee werkt: 'Het Aambeeldboske'. Tegenover Magda haar huis is de parking van de Aambeeldstraat. Daarnaast is een klein stukje waar wat bomen staan. Maar de auto's parkeren daar, er ligt veel afval, er zijn doornstruiken... Nu is dat geen fijne plek. Magda wil, samen met anderen, proberen om daar een klein, gezellig parkje van te maken, waar mensen kunnen zitten in het groen, babbelen met andere burens en kindjes kunnen spelen. Dat plekje noemt ze dan 'Het Aambeeldboske'.

Manu

“Zomers als kind”

Toen Manu een kind was, speelde hij de hele zomer in het Hofke, 2 maanden lang, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Met alle kinderen van de buurt. In het Hofke was toen een ramp om te skateboarden. En er was ook een hele grote ronde zandbak. Manu en zijn vrienden maakten daar kampen in. Dat begon steeds als een klein kamp, maar elke dag namen de kinderen dingen mee van thuis: hout en andere spullen om te bouwen. Zo werd dat kamp een ongelooflijk groot kamp, midden in het Hofke.

In de zomer ging Manu ook op kamp met de chiro. Dan sliepen ze 's nachts in tenten en overdag speelden ze de hele dag spelletjes. Dat vond Manu heel fijn.

Maar het allerleukste in de zomer was de kermis. Er was vroeger een pleintje aan de Leuvensesteenweg en de Aambeeldstraat. Daar stonden verschillende kramen: een schietkraam, een molen en een kraam om eendjes te vissen.

Het was dan feest in de hele wijk: overal hingen vlaggetjes, de mensen waren verkleed. Er was ook de hele dag muziek: in de straten hingen luidsprekers en in de Tenderstraat was iemand die zorgde voor de muziek: hij deed zijn raam aan de straatkant open

en dan kon je plaatjes aanvragen. Je gaf een beetje geld aan die man en dan zei je iets als: “Ik wil dat liedje voor mijn mama”. In alle straten van de wijk klonk het dan: “Nu horen we dit liedje van de kleine Manu voor zijn lieve mama”.

Mohamed

“Huis aan Huis in het Arsenaal”

Mohamed woont in de wijk Nekkerspoel en werkt voor de organisatie SAAMO vzw. Zijn job is om bij mensen langs te gaan, vragen hoe het met hen gaat en horen of ze ergens hulp bij nodig hebben. Die hulp is informatie geven of mensen tonen bij wie ze terecht kunnen met hun vraag. Dat kan over vanalles gaan: financiële problemen, een conflict met de huisbaas, moeite om energiefacturen te begrijpen... Mohamed deed dit werk al in verschillende Mechelse wijken, tot ze hem vroegen om in de wijk Arsenaal te komen werken.

Mohamed vond het spannend om hier te komen werken, want hij kende hier niemand. Voor zijn job moet hij aanbellen bij deuren, zonder dat hij de mensen kent. Hij stelt zich dan voor en vraagt of de mensen ergens hulp bij nodig hebben.

Mohamed herinnert zich zijn allereerste gesprek nog in deze wijk. Het sneeuwde en het was ijskoud. Hij vond het spannend om op die eerste bel te duwen. Wat als de mensen niet wilden opendoen? Of onvriendelijk waren? Of wat als hij hen niet kon helpen?

Maar de mensen deden open en omdat het zo koud was, lieten ze hem meteen

binnen en gaven hem iets warmes te drinken. Mohamed gaat dit eerste huisbezoek in Arsenaal nooit vergeten. Zo gastvrij dat die mensen waren!

Ondertussen heeft Mohamed al aan veel deuren in de wijk aangebeld. Veel mensen kennen hem ondertussen

goed en als ze een vraag hebben, gaan ze hem zelf bezoeken in zijn bureau in de wijkzaal.

Hij vertelt nog: “Ik werk heel graag in de wijk Arsenaal. De mensen die hier wonen en werken zijn vriendelijk en gastvrij”.

Ria en Philomène

“De Ziel van de Wijk”

In een wijk waar verhalen in de muren en straatstenen lijken te zijn gegrift, spraken Ria en Philomène over het leven en de veranderingen om hen heen. Twee vrouwen, ieder met hun eigen café-geschiedenis, maar verbonden door dezelfde buurt.

Philomène, liefdevol “Mèneke” genoemd in de wijk, woont hier al 43 jaar. Ze is de matriarch van een grote familie, 21 keer overgrootmoeder, en

heeft een indrukwekkend leven opgebouwd in haar geliefde buurt. Vroeger runde ze café Granada dat fungeerde als het kloppende hart van de gemeenschap. Het was een plek waar mannen van de Centrale Werkplaats hun verhalen deelden, maar ook vrouwen vaak aan de toog te vinden waren. “Ze speelden kaarten, dansten, en bleven soms net zo lang hangen als hun mannen,” vertelt ze met een glimlach.

De cafés in de wijk waren meer dan slechts plekken om te drinken; het waren centra voor sociaal contact. Feesten zoals Saint-Elooi, verjaardagen, en zelfs gewone doordeweekse dagen waren aanleiding om samen te komen. Philomène's café kende geen grenzen qua tijd – soms bleef het drie dagen na elkaar open tijdens de kermis. “Je ging slapen wanneer de laatste klant weg was, trok een schone schort aan en begon weer opnieuw.”

Maar met de jaren sloten steeds meer cafés hun deuren. Het dienstencentrum De Smis, waar Ria boven woonde, was ooit een bruisend ontmoetingscentrum. Sinterklaas, Pasen, en carnaval werden er groots gevierd, maar nu zijn de deuren voorgoed gesloten. “Ik mis het. Het was een tijd waarin ik gewoon naar beneden ging en meteen onder de mensen was,” zegt ze weemoedig. Nu vult ze haar dagen met wenskaarten maken en bloemschikken.

Ria, van oorsprong uit Antwerpen, verhuisde 14 jaar geleden naar een appartement op de Leuvensesteenweg. Haar trouwe gezelschap? Een papegaai die al 50 jaar oud is en soms het enige oor biedt om haar verhalen aan kwijt te kunnen. “Die papegaai heeft me vaak antwoord gegeven,” lacht ze. Hoewel de dagen van cafés vol feest en verhalen grotendeels voorbij zijn, blijft de wijk een plek vol herinneringen. Voor Ria en Philomène is het niet alleen een verzameling straten, maar

Het caféleven was ook haar wereld. Ria had gewerkt in een soldatencafé in de Merodestraat. Haar soldaten kropen over de muur van de kazerne om nog een extra glas te komen drinken. Een fantastische tijd zegt ze zelf. Maar niet alle herinneringen zijn vrolijk. Zo vertelde ze over een vaste klant die op een dag aan de toog aankondigde dat hij er een einde aan zou maken. “Hij schudde zijn portemonnee leeg op de toog en zei: ‘Dit is allemaal voor jou. Je zult me nooit meer zien.’ Het gebeurde precies zoals hij zei.” Het is een herinnering die ze altijd met zich meedraagt.

Toch waren er vooral veel lichtpuntjes. Het caféleven bracht plezier, met muziek, dans en een toog vol lachende gezichten. “Ik was niet alleen een cafébazin; ik was een psycholoog, een praatpaal. Mensen kwamen met hun problemen en gingen vaak opgelucht naar huis,” vertelt Mèneke.

De wijk heeft door de jaren heen veel veranderingen gekend. Het verkeer is veel drukker geworden en het contact tussen burens is minder spontaan. Toch is Philomène heel hoopvol. Jonge mensen in de buurt organiseren straatfeesten en andere activiteiten. “Ze brengen een beetje van die gezelligheid terug,” merkt ze op.

een levend document van hun levens. Hier werd geleefd, gelachen, gehuild, en gefeest. Het is niet perfect, maar het is hun thuis.

Stephan

“Het kasteeltje”

Ergens in het jaar 1973, toen Stephan 40 jaar oud was, beleefde hij een van de gelukkigste momenten in zijn leven. Het was de tijd waarin hij met zijn gezin naar een nieuw huis verhuisde in de Tenderstraat, op de hoek met de Wagonstraat, in het hart van de wijk.

Dit huis was niet zomaar een huis. Het was een vrijstaand pand dat lokaal bekend stond als "het kasteeltje" vanwege zijn unieke, charmante Engelse stijl. Oorspronkelijk was het helemaal niet de bedoeling dat dit huis

zou blijven staan. Het was voorbestemd om gesloopt te worden om ruimte te maken voor een doorgang naar garages achter nieuwe appartementen. Maar de plannen liepen anders.

Stephan, een ervaren binnenhuisarchitect en bouwer van mooie maquettes, zag meteen de potentie van het pand, ondanks de slechte staat waarin het verkeerde. Ramen waren kapot, deuren stonden open, en het gebouw werd voornamelijk gebruikt als speelplek

voor kinderen. Toch wist Stephan wat hij kon maken van deze ruïne. Dankzij zijn achtergrond in de bouw en interieurontwerp, en met de steun van zijn vrouw en kinderen, waagde hij de sprong.

Het huis kopen was geen eenvoudige beslissing. Het kostte ongeveer 600.000 Belgische frank, wat toen neerkwam op ongeveer 15.000 euro. Stephan moest daarvoor lenen bij de bank, net zoals vele jonge gezinnen in die tijd. Maar wat deze aankoop bijzonder maakte, was niet alleen de financiële uitdaging, maar de enorme kans om het huis volledig zelf vorm te geven.

Met zijn kennis en vaardigheden transformeerde Stephan het kasteeltje van een verwaarloosd pand in een prachtige familiewoning. Hij kon zijn creativiteit de vrije loop laten en het huis helemaal naar wens aanpassen. Het werd een plek waar zijn vier

kinderen konden opgroeien en waar hij samen met zijn vrouw een warm gezin creëerde.

Dat moment, toen het huis eindelijk van hen was, voelde als een triomf. Het was niet zomaar een plek om te wonen; het werd een symbool van wat hij met zijn eigen handen en doorzettingsvermogen had bereikt. Het was een veilige haven voor zijn gezin, midden in een wijk die hij altijd als thuis beschouwde.

Zelfs vandaag, meer dan 50 jaar later, denkt Stephan nog met trots en dankbaarheid terug aan dat moment. Het huis staat er nog steeds, een vrijstaand monument in een wijk die door de jaren heen zo veel is veranderd. Voor Stephan blijft het een herinnering aan een tijd waarin dromen werkelijkheid werden, een tijd waarin de wijk niet alleen een buurt was, maar een thuis.

Toon

“De boom van Toon”

Toon woont al bijna twintig jaar in de buurt, en vanaf het allereerste moment dat hij hier arriveerde, was hij verliefd. Niet alleen op zijn huis of op de rustige straat waar hij terechtkwam, maar vooral op een bijzondere boom. Deze boom, statig en groot, staat net achter de Aldi, op Hanswijkdries. Hij ziet hem elke ochtend wanneer hij uit zijn raam kijkt. “Dat is mijn boom,” zegt Toon met een glimlach, terwijl hij naar een foto wijst. Alsof hij een oude vriend beschrijft.

De boom is meer dan alleen een stukje natuur in de buurt. Het is een symbool van rust en thuiskomen. Toon noemt het parkje waarin de boom staat zelfs zijn “grote voortuin,” al deelt hij dat natuurlijk met de hele buurt. Rondom de boom is er een levendige plek ontstaan: een speelveld met basketbal-

en voetbalterreinen, picknicktafels en een speeltuin.

De boom is een stille getuige geweest van vele herinneringen. Toen Toon net naar de buurt verhuisde, werd hij meteen warm ontvangen door zijn burens. Eén buurman bood spontaan zijn auto aan om Toons verhuist te vergemakkelijken, een gebaar van vertrouwen dat Toon nooit zal vergeten. Ook later, toen Toon samen met twee burens een nieuw dak op hun huizen liet leggen, was diezelfde geest van samenwerking en kameraadschap voelbaar.

Toon geniet van de rust in zijn buurt, maar hij waardeert vooral de eenvoud en het samenleven. Hij vertelt over de klapbankjes die burens hebben geplaatst voor hun huizen. In de zomer

zitten ze daar samen, praten ze bij, en bouwen ze banden op die verder gaan dan alleen een beleefde groet.

Toon vindt zijn geluk in de dagelijkse dingen: zijn katten Millie en Camille en de kleine gemeenschap die elkaar helpt en steunt. Maar de boom blijft een centrale rol spelen. “Als mensen mij komen bezoeken, laat ik hen mijn tuintje zien achter het huis. Maar dan

wijs ik naar buiten, naar de boom, en zeg ik: 'En dat is mijn voortuin.'”

Voor Toon is de boom niet zomaar een boom. Het is een ankerpunt in zijn leven, een stille herinnering aan waarom hij deze buurt zijn thuis noemt. Het is een symbool van een groene, toegankelijke plek, dichtbij de stad, waarvan hij met volle overtuiging zegt: “Hier woon ik graag.”

Vera

“Een warme gemeenschap”

Vera woont sinds november 2019 in de Tenderstraat, midden in de Arsenaalwijk. Voor haar was het een sprong in het onbekende: een nieuwe stad, een nieuwe buurt, en nieuwe mensen. Ze kwam vanuit Zaventem naar Mechelen om dichterbij haar werk en familie te wonen, maar ze kreeg er iets veel waardevollers voor terug: een plek waar ze zich écht thuis voelt.

Wat Vera het meeste waardeert aan de wijk, is de verbondenheid tussen de bewoners. “Het contact met de burens is echt iets wat ik hier geleerd heb te koesteren,” vertelt ze. Of het nu gaat om iemand die een ladder leent, brood meebrengt als je ziek bent, of een kaartje in de bus stopt voor je verjaardag, de kleine gebaren maken het verschil. “Toen ik aan mijn hand

geopereerd was, kreeg ik kaartjes van burens met beterschapswensen. Dat zijn van die dingen die je dag maken.”

Voor Vera is deze warmte in de buurt nieuw. In haar vorige woonplaats kende ze nauwelijks mensen buiten haar directe burens. Hier in Mechelen is dat anders. Tijdens haar eerste nieuwjaarsdrink leerde ze meteen verschillende mensen kennen. Dat soort evenementen, waarbij de hele straat samenkomt, geven haar het gevoel dat ze echt deel uitmaakt van een gemeenschap.

Vera is ook blij met de praktische voordelen van de wijk. Alles ligt binnen handbereik: de stad, het station, en zelfs tennisvelden. Want Vera tennist

graag. “Ik kan alles te voet doen,” zegt ze. “Dat was belangrijk voor mij toen ik een huis zocht. Ik wilde een plek waar ik ook op mijn oude dag zelfstandig zou kunnen wonen.”

De wijk zelf vindt ze gezellig en groen. Ze kijkt uit naar de plannen om het verkeer op de Leuvensesteenweg te verminderen. “De buurt wordt steeds beter,” zegt ze. Vooral het speeltuintje bij het wijkhuis vindt ze belangrijk, niet alleen voor de kinderen, maar ook als plek waar mensen elkaar kunnen ontmoeten.

Natuurlijk zijn er ook minder fijne momenten geweest. Vera vertelt over een voormalige buurman met psychiatrische problemen, die ongemakkelijk gedrag vertoonde en uiteindelijk verhuisde. Hoewel dat een moeilijke tijd was, benadrukt ze dat de burens elkaar steunden. “In zulke situaties merk je pas echt hoe belangrijk het is om op elkaar te kunnen rekenen.”

Wat Vera bijzonder vindt aan de wijk, is de diversiteit. “Het is een mix van jong en oud, van gezinnen en alleenstaanden. Iedereen kan hier zijn plek vinden,” zegt ze. Voor haarzelf, die samenwoont met haar kat Mischa, is het ook fijn om te weten dat er altijd iemand is om op te rekenen als ze hulp nodig heeft.

“Ik woon hier graag.” Zegt ze zonder aarzelen. Voor haar is de wijk niet alleen een woonplaats, maar een gemeenschap die gekenmerkt wordt door vriendelijkheid en steun. “Als mensen mij vragen of het hier leuk is in Mechelen, zeg ik altijd volmondig ja. Ik ben blij dat ik deze keuze gemaakt heb.”

Met haar optimisme en liefde voor de wijk is Vera niet alleen een bewoner, maar ook een inspiratie voor wat een buurt kan zijn: een plek waar mensen elkaar helpen en waar iedereen zich welkom voelt.

Vic en Nicole

“Kermis in de Arsenaalwijk”

Vic en Nicole wonen sinds 1982 in de Tenderstraat. Ze zijn een hecht koppel dat met warmte terugkijkt naar de tijd waarin de Arsenaalwijk bruisde van activiteit en verbondenheid. Eén traditie springt er voor hen bovenuit: de jaarlijkse kermis die aan het einde van augustus plaatsvond. Het was een evenement dat de hele wijk samenbracht en diepe indruk heeft achtergelaten.

Elke zomer veranderde de wijk in een feestelijke arena van kleuren, geluiden en gezelligheid. “De kermis was het hoogtepunt van het jaar,” begint Nicole. “De straten werden versierd, en overal hingen luidsprekers waar muziek uit kwam. Het hele weekend door hoorde je liedjes, aangevraagd door bewoners.”

De muziek werd gedraaid door de voorzitter van het buurtcomité, die zijn

platenspeler opstelde bij een open raam. “Je kon een plaatje aanvragen voor een paar frank,” vertelt Vic. “Je schreef een briefje met de naam van het liedje en voor wie het bedoeld was, gaf dat af bij de voorzitter, en hij kondigde het aan door de luidsprekers: ‘Dit plaatje is voor Anna van de Locomotiefstraat, van Vic.’ En een paar minuten later hoorde je je liedje door de hele wijk.”

Naast de muziek waren er optochten waarin mensen zich verkleedden. “Iedereen deed mee,” zegt Nicole. “Kinderen, volwassenen—sommigen hadden de meest hilarische of creatieve kostuums aan. Degene met het mooiste kostuum won een prijs.” De optocht trok door alle straten van de wijk, en mensen kwamen massaal naar buiten om te kijken.

Het centrum van de festiviteiten lag op de Leuvensesteenweg “Daar stond de kermis,” vertelt Vic. “Je had schietkramen, viskraampjes, een paardenmolen, en natuurlijk smoutebollen. Alles wat je maar kon wensen. Voor de kinderen was er chocomelk en koffiekoeken, en iedereen genoot.”

De festiviteiten gingen door tot in de late uurtjes. “Er werd een grote tent opgezet op het pleintje,” zegt Nicole. “Daar organiseerden we dansfeesten met een diskjockey. Buurtbewoners zorgden zelf voor de opbouw van de tent en verkochten drank en snacks. Het was een moment van samenkomen en plezier maken.”

De kermis was meer dan een feest. Het was een gelegenheid om burens te ontmoeten en vriendschappen te

smeden. “We leerden mensen kennen door samen te helpen,” zegt Vic. “Of het nu ging om het opzetten van de tent, het organiseren van volksspelen zoals touwtrekken en kegel gooien, of gewoon het meedoen aan de optocht—iedereen droeg zijn steentje bij.”

De kermis bracht de wijk tot leven, niet alleen op het pleintje maar ook in de vele cafés die de buurt toen nog rijk was. “Er waren maar liefst 28 cafés,” zegt Vic. “Bijna in elke straat zat wel een café. Tijdens de kermis stonden er soms kleine orkestjes te spelen, en mensen gingen van café naar café om te dansen en plezier te maken.”

De traditie van de kermis hield helaas geen stand. “Studenten begonnen te klagen over de muziek,” legt Nicole uit. “In augustus moesten sommigen herexamens maken, en zij vonden het storend dat er de hele dag door muziek werd gedraaid.” Daarnaast veranderden de tijden. Minder mensen wilden zich inzetten om de evenementen te organiseren, en langzaam verdwenen de straatfeesten uit de wijk.

Toch blijven de herinneringen aan die tijd springlevend. “Het was een periode waarin de buurt écht samenkwam,” zegt Vic. “De sfeer, de vriendschap, en het gevoel dat iedereen elkaar kende—dat was bijzonder.”

Vic en Nicole hopen dat de huidige generatie bewoners de buurt weer tot leven brengt. “Het is belangrijk om contact te maken met je burens,” zegt Nicole. “Zeg goeiedag, zwaai eens, en doe mee met activiteiten. Dat is wat een wijk bijzonder maakt.”

Lucas

Den Elvis van de Locomotiefstraat

**Van voorprogramma van AC/DC tot stille getuige van een dramatisch verleden.
Maak kennis met een kleurrijke buur uit de Locomotiefstraat.**

Lucas Rosseel (69) – of Lee voor de vrienden – woont al sinds 1999 in de Locomotiefstraat 139, samen met zijn partner Christine (69). In de wijk was hij bekend als ‘den Elvis’. Hij bracht ambiance op kermissen, speelde in het voorprogramma van AC/DC, en is

Een litteken dat blijft: Marie-Thérèse

Lee steekt van wal met een eerder schokkend verhaal. Hij is blijkbaar het laatst overgebleven familielid van de slachtoffers van Staf Van Eyken, aka

intussen de laatste nabestaande van een gruwelijke misdaad die het land schokte. Tussen muziek, herinneringen en verdriet door blikt hij terug op een bewogen leven in en buiten de wijk.

‘de Vampier van Muizen’. Die verkrachtte en vermoordde in 1971-1972

drie vrouwen in Muizen en Bonheiden op een gruwelijke manier. Kort na zijn derde moord werd Van Eyken gevat. Hij werd hij door het Assisenhof van Antwerpen veroordeeld tot de

doodstraf, die automatisch werd omgezet in levenslang. Hij zit nog steeds in de cel, wat hem zowat recordhouder langste gevangenisstraf in België moet maken.

Lee: "In 1971 was ik een jaar of 15-16. Wij waren thuis met 5 kinderen: 4 jongens en 1 meisje. Mijn zus Marie-Thérèse was 18 jaar toen zij door de Vampier van Muizen om het leven werd gebracht met 18 messteken. Hij heeft haar een bos in gesleurd, verkracht en haar borsten afgebeten. Zo kreeg hij later zijn bijnaam.

Die gebeurtenis heeft mij getekend. Telkens ik de Muizenhoek passeer, de plek waar het gebeurde, grijpt dat me naar de keel. Je moet je voorstellen: wij waren indertijd zelf nog verdacht! We zijn ondervraagd door de BOB, ze trokken haar uit voor onderzoek. Mijn zus had huid en haar onder haar nagels zitten, zij had zich duidelijk verzet. Pas op, mijn zus was geen doetje, zij groeide op tussen 4 broers. Maar tegen een mes kan je weinig beginnen."

Ik herinner me die periode nog goed: de schrik zat er serieus in na de moorden. Buurtbewoners durfden hun dochters niet meer alleen buiten laten. Staf werkte hier trouwens aan de spoorweg. Er waren toen nog veel cafés op de Leuvensesteenweg, hij ging na 't werk gewoon mee aan de toog zitten. Dikwijls nog wat lachen en een grote mond opzetten als hij wat gedronken had. En dat allemaal terwijl hij al slachtoffers had gemaakt. Die mens hebben ze maandenlang niet kunnen pakken!"

De brug die er niet gekomen is

"Een paar jaar geleden – toen ze suggesties vroegen voor een naam voor de nieuwe brug hier aan de Smisstraat – heb ik de naam Marie-Thérèsebrug voorgesteld aan de stad. Dat leek me een mooi eerbetoon, en een herinnering aan mijn zus. Want mensen vergeten wat er gebeurd is hè. Helaas zijn ze niet g op mijn voorstel. Misschien wilden ze een wat positievere connotatie, ik weet het niet. Het is de Hanswijkbrug geworden."

Boek & podcast

Louis Van Dievel schreef het boek 'De Pruimelaarstraat', gebaseerd op de zaak. Maar ik heb het er wat moeilijk mee. Het is een roman, en ik krijg het gevoel dat de moordenaar wat 'opgehemeld' wordt. Wij hebben de inbeschuldigingstelling nog thuis liggen, daar val je van achterover: zelfs als minderjarige had Staf Van Eycken al serieus wat op zijn kerfstok, waaronder aanrandingen en verkrachtingen! Dat is toch niet te geloven?! Feiten die door een minderjarige werden gepleegd kwamen toe niet op het strafblad. Daardoor is hij zo lang onder de radar gebleven."

Een paar jaar terug was er sprake van een vrijlating. Ik ben toen heel duidelijk geweest: als ze hem ooit vrijlaten, dan reken ik persoonlijk met hem af. Daar wil ik den bak voor in gaan, schrijf maar op. Mijn zus kan niet meer spreken, hij leeft nog. Dat klopt gewoon niet.

Lee is intussen de laatste nabestaande van de slachtoffers van de Vampier van Muizen. Hij deed zijn verhaal ook voor een podcast 'De Kroongetuigen' van VTM. Die kan je nog altijd beluisteren.

Rock-'n-roll in de wijk In het voorprogramma van AC/DC!

"Vroeger speelde ik in een groep, Mothers of Track – een knipoog naar 'de moeders van het spoor'. Die gasten waren al bezig van in de jaren '60. Daar ben ik dan als manusje-van-alles en als zanger bijgegaan. De cafébaas van De Golm, Willy 'Penske', een gekend figuur in Mechelen, liet indertijd ACDC naar Waarloos komen. Dat was nog in hun beginperiode, ze waren toen nog niet zo groot als nu. Maar daar waren we dus met Mothers of Track het voorprogramma van ACDC! Ik heb toen nog met hun eerste zanger, Ron Scott, aan de toog gehangen. Niet iedereen kan dat zeggen hè!?"

Elvis leeft... in de Arsenaalwijk

"Na Mothers of Track werd ik Elvisimitator. Mijn artiestennaam was Lee Ross, een omdraaiing van mijn achternaam 'Rosseel'. De kapper op de Leuvensesteenweg, Gilbert, deed altijd mijn haar zoals The King zelf, die was daar een krak in! Ik trad toen overal op, in cafés, tijdens Vlaamse kermissen hier in de wijk. Eén van de dochters van Maineke van Café Granada, waar ik al eens ging zingen, maakte voor mij een

Elviskostuum. Dolenthousiast waren ze! Dat was echt dikke ambiance! Zo zijn de mensen me Elvis beginnen noemen, nu nog altijd.

Of hij nog eens wil optreden, misschien tijdens Storyfest?

"Nee, sorry, ik treed niet meer op. Ik trad vroeger immers op samen met mijn oudste broer, hij zong ook en speelde gitaar. Wij waren twee handen op één buik. Sinds hij er niet meer is, lukt me dat niet meer. Maar ik kom graag een koffietje drinken!"

Liefde in de Locomotiefstraat

"Christine ben ik tegengekomen op een barbecue van gemeenschappelijke vrienden. Ik moest daar optreden, haar toenmalig lief had mij geboekt. Wat later kwamen we elkaar weer tegen in de Arsenaalwijk. Ik woonde toen op de Leuvensesteenweg, Christine in de Locomotiefstraat. En 't was koekenbak! In 1999 ben ik bij haar ingetrokken, en we wonen hier nog altijd."

Veel werken, weinig tijd

"Wij hebben weinig actieve herinneringen aan de wijk. Ik was vaak weg met de vrachtwagen, naar Spanje. Christine stond op de markt in Jette met bloemen en planten. Dat betekent: heel vroeg opstaan en hard werken. Zo maak je natuurlijk niet vele contact met de burens.

Maar toch, wij wonen hier graag. Hier gebeurt al eens iets, 't is een levendige buurt zeg maar (lacht!). Al is het de laatste 10 jaar wel wat gekalmeerd vind ik. Maar da's geen probleem, we worden ook een dagje ouder!"